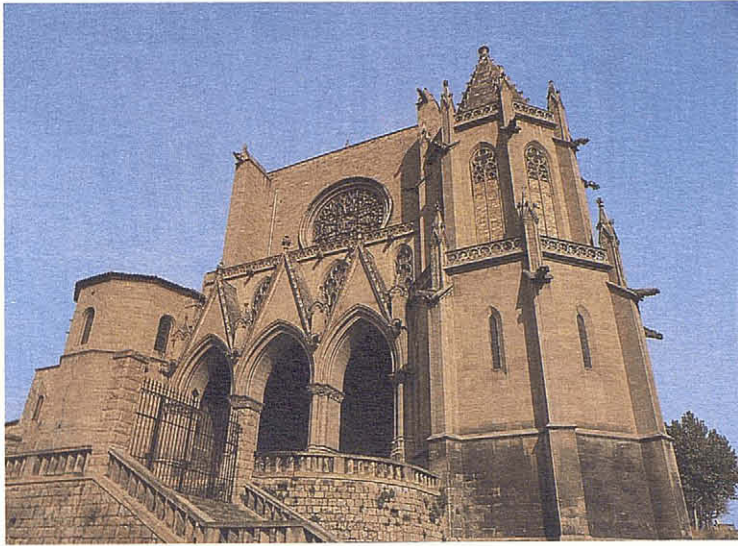

La seu de Manresa

Denominació:
**Col·legiata Basilica de Santa
Maria de la Seu**

Paratge:
la ciutat de Manresa

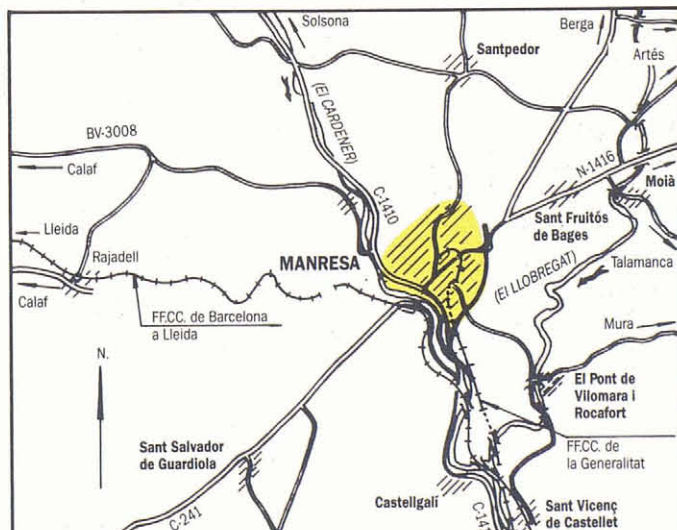
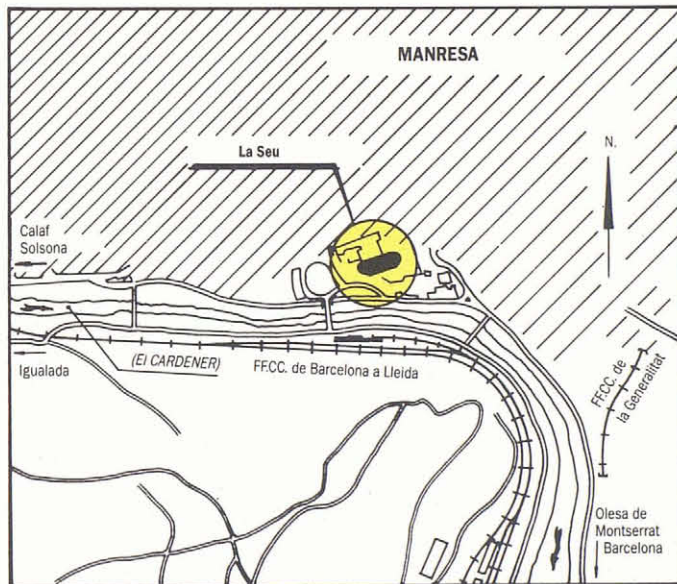
Terme municipal:
Manresa

Comarca:
el Bages

Estil:
gòtic

Any inici construcció:
1322

Arquitecte:
Berenguer de Montagut

Descripció

La planta del temple, sense creuer i amb girola dins l'àmbit poligonal de la capçalera, és dividida per divuit pilastres de secció octogonal. Una trentena de grans finestrals ogivals i dos en forma circular fan llum a l'interior. A l'exterior, divuit contraforts es prolonguen cap amunt formant esvelts arcbotants dobles tot al voltant de l'edifici.

La Seu és un exemple d'arquitectura gòtica. Des del punt de vista arquitectònic, segons qui i com se'l mira, és un temple d'una o de tres naus. Hi ha qui hi veu un exemple clar d'església de tres naus de diferent alçada i sense capelles; n'hi ha, en canvi, que consideren que és una sola nau, però amb capelles a tot el voltant que es comuniquen entre si i amb la nau única a través d'uns arcs extraordinàriament amples i alts.

Les dimensions principals són aquestes: 68 m de llargada, 33 d'amplada i 30 m d'alçada. L'amplada de la nau central és de 18,5 m. El campanar prismàtic de secció quadrada, obra de Joan Font i Guerau Cantarell l'any 1592, té 50 m d'alt.

Sota l'altar major, hi trobem la cripta, construïda entre 1576 i 1578 i ampliada el 1973. És lloc de culte i veneració de les relíquies dels màrtirs Maurici, Fruitós i Agnès, patrons de la ciutat. Al costat de la basílica es conserven uns arcs romànics amb capitells i columnes, que semblen les restes d'una galeria porticada de l'antiga canònica del segle XI.

Història

Consta històricament l'existència d'un temple, consagrat l'any 940 pel bisbe Jordi de Vic, que fou destruït en una incursió dels àrabs al voltant de l'any 1000 i posteriorment refet en temps del bisbe-abat Oliva, i que fou substituït el segle XII per un edifici romànic.

Les romanalles d'aquest temple romànic ens permeten de reconstruir-lo idealment com un temple de planta de creu llatina, amb transepte, cimbori i tres absis. Resten com a testimoni d'aquell temple un bell timpà escultòric i dos capitells, utilitzats com a porta d'entrada al claustre, que són atribuïts a Arnau Cadell, autor del claustre de Sant Cugat del Vallès.

Des del final del segle XIII, hi projectaven un altre temple. L'any 1301 el Consell General de la ciutat n'acordà la construcció, però a causa de diversos problemes les obres no van començar fins el 1322. Berenguer de Montagut, l'arquitecte de Santa Maria del Mar, fou el primer mestre major de la seu de Manresa. Els altres mestres constructors que van intervenir a les obres van ser Arnau de Velleses, Ramon Moragues, Martí Ibar i Alonso Baena. Consta documentalment que l'any 1353 ja s'hi celebrava culte i el dia de Pasqua de 1371, el bisbe Ramon de Bellera en consagrava l'altar major. Entre 1486 i 1488 l'obra era acabada amb la construcció del mur de ponent i la gran rosassa que el presideix.

Un incendi produït el 6 d'agost de 1713 i la devastació consegüent als fets de juliol de 1936 obligaren a reconstruir-ne el conjunt. La façana principal es completà entre 1915 i 1936 amb l'obra del baptisteri i d'un pòrtic gòtic segons el projecte d'Alexandre Soler i March.

